

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 26.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771790445936/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

her, de blev hun rød, vendte hurtigt Hovedet bort, og skyndte sig
er. Nu mere end før. Hun var snart forsvunden, og jeg fortsatte min
Gang, men tænkte uvilkaarligt paa det grønne Schavl og den hvide
Hat, og spurgte mig selv, hvorfor jeg ikke havde fulgt efter hende, da
jeg dog intet Bedre havde kunnet gjøre. Dagen med dens Afvexlin-
ger forjog imidlertid Tanken, og jeg havde næsten glemt dette Møde,
da Skjæbnen vilde, at jeg om Aftenen paa Tivoli igjen skulde erindres
derom. Og dette skete saaledes. Det blev Regnveir, og Folk strøm-
mede fra alle Sider ind i Concertsalen, saa der opstod en betydelig
Trængsel. Jeg stod ved Vinduet og morede mig med at høre de for-
skjellige Taler, der blev holdt, for at formaae Folk til ikke at trænge
ind, da jeg pludselig fik Øie paa en ung Dame med en hvid Hat, der
næsten besvimet blev baaren af Trængslen. Jeg styrtede mig imod
Indgangen. »Tilbage, tilbage,» raabtes der fra Salen, og Folk begyndte
at vige, men jeg brød frem, til jeg naaede den unge Dame, greb hen-
de om Livet og bar hende udenfor.

Misunder mig Guder, sagde jeg halvhøit, idet jeg tøvede med at
skille mig ved min Byrde. Hun betragtede mig ved dette Udraab, og
jeg saae, at hun gjenkjendte mig. Hun vilde takke mig for min Hjælp;
men jeg afbrød hende, idet jeg sagde:

O, jeg er altfor meget belønnet, til at kunne modtage Deres Tak.
Taal blot min Nærhed, til De træffer Deres Familie, som De blev skilt
fra i Trængslen.

De forlanger ikke meget, sagde den unge Dame, thi der seer jeg
min Moder og Tante komme ud fra Salen. Da jeg ikke maa takke
Dem, saa Farvel.

Hun havde taget sin Handske af, for at rette ved sin Dragt; jeg greb
den, trykkede et Kys derpaa og sagde:

De faaer den, naar vi sees næste Gang.

Hun saae forbauset paa mig, men vendte sig, for at gaee hen til sin
Familie; jeg gjemte Handsken paa mit Bryst, og lod hendes Ansigts-
træk indpræge sig i min Sjæl medens mine Tanker, accompagnerede
af den smukke Musik, hvirvlede sig med Røgen af min Habañah.

Den næste Morgen førte mine Skridt mig uvilkaarligt til Vimmel-
skafet. Jeg drev op og ned mange Gange, stod stille ved hvert Bou-
tiksvindue og lod til at anstille dybsindige Undersøgelser over alle
Industriens Frembringelser, medens jeg ivrigt speidede til begge Si-
der og ligesaamange Gange lykønskede mig, naar jeg i det Fjerne saae